

[Alfred Jensen.]

tigelse, samtidig med at uddannelsesmulighederne forbedres.

Kommunisterne ser med sympati på en skolereform, men glemmer ikke, at der endnu mangler noget, inden skoleordningen af 1937 er fuldt udbygget. Det må bringes i orden. Danmark må se at komme på højde med andre lande. Vi kommunister er principielt tilhængere af såvel det 8. skoleår som det 9. skoleår; men forudsætningen er, at de nødvendige økonomiske foranstaltninger for mindrebedemlede forældre sikres. Tilstedeværelsen af de nødvendige skoler og lærerkræfter er naturligvis også påkrævet. Det nytter ikke noget, at der spinkes her. Nu må der sættes ind for at løse ungdommens uddannelses- og beskæftigelsesproblemer.

Som der ikke må mangle penge til foranstaltninger for ungdommen, således må de nødvendige midler heller ikke mangle til sociale og kulturelle foranstaltninger, til invaliderne, til de gamle og til de arbejdsløse.

Hvad folkepensionen angår, er det jo hævet over enhver tvivl, at den uanset de forhøjelser, den nye ordning hjemler, ikke giver nok. Det er nødvendigt, at man er opmærksom herpå og indstiller sig på, at forbedringer er nødvendige. Tilgangsalderen må føres tilbage til 60 og 65 år, og ekstrahjælp må gives, indtil en virkelig pension kan gennemføres. Disse tanker kan næppe være regeringen ukendte, eftersom den selv sammen med det radikale parti foreslog en betydelig bedre ordning end den, der er blevet gennemført. Hvad der gælder aldersrentemodtagerne, gælder naturligvis også invaliderne. Også de må have ekstrahjælp og i større omfang end efter det forslag, der er fremsat. Hvad de syge angår, forekommer det os ikke, at man kan afvente kommissionens betænkning. Det kan dog ikke være rigtigt, at dagpengebeløbene fortsat kun skal være maksimalt 6 kr. daglig. Det er nødvendigt, at der træffes en midlertidig ordning, så arbejdere ikke på grund af dagpengenes utilstrækkelighed må gå på arbejde, når de vitterlig er syge.

Også de arbejdsløses forhold bliver tinget nødt til at beskæftige sig med i denne samling. Det kan ikke være afhængigt af, om en særlig kommission bliver færdig med sit

arbejde og afgiver betænkning. I forrige samling måtte folketingset tillade arbejdsløshedskasserne at udbetale en ekstra portion brændselshjælp og stillede samtidig 8 mill. kr. til rådighed for de dårligst stillede kasser, så de blev i stand til at udbetale denne ekstra brændselshjælp. Ingen kan vide, hvor hård vinteren bliver i år, men brændselspriserne er nu op imod 2 kr. højere pr. hl, end de var i fjor. Alene prisen begrundet derfor ekstra brændselshjælp.

Folketinget kommer heller ikke uden om at tage stilling til understøttelsernes størrelse. De rækker ikke til over for de udgifter, de arbejdsløse har til husleje, mad o. s. v., derfor er forhøjelser nødvendige. Kasserens økonomi viser, at tilskudsordningen ikke holder over for tidens krav. Man må tage hensyn til kasserens ønske om, at tilskuddene beregnes efter den belastning, de enkelte kasser er ude for.

Der er her i åbningsdebatten givet råd, ja, jeg vil sige nærmest direktiver, til den kommission, der behandler de fagretlige forhold. Det synes derfor rimeligt at fremhæve, at såvel arbejderne som de faglige kongresser har vendt sig imod statsindgreb over for fagbevægelsen, og at tvungen voldgift hverken almindelig eller begrænset vil møde forståelse hos arbejderne. Det er jo andet, der skal til. Arbejdernes medbestemmelsesret med løn- og arbejdsvilkår må udvides og sikres, septemberforliget må ændres, så det ikke fortsat overlades til arbejdsgiverne efter eget forgodtbefindende at lede og fordele arbejdet. Forfølgelse af arbejdere, der taler kollegers eller egen sag, må bringes til ophør. Hvad nytter den megen tale om frihed for den enkelte og menneskeret, når den svage part på arbejdsmarkedet, arbejderen, ikke er sikret mod overgreb?

I åbningstalen bebudes en ajourføring af takster og afgifter. Det lyder besnærende og rigtigt; men det er det ikke, og kommunisterne er ikke indforstået hermed. Når talen har været om ajourføring af skattelovens bestemmelser, så at arbejderne og de med dem ligestillede ikke kom til at betale flere øre i skat pr. fortjent krone end før krigen, har regeringen og de partier, der sikrede skattelovens gennemførelse, afvist forslag om ajourføring. På denne baggrund er det urimeligt at forhøje afgifter og takster,